

மகத்தரிகா

(சாளரத்தின் இடப் பக்கம் வருகிறாள். சிறிது கழித்து) அரண்மனை வாயிலில் முதன்மந்திரி, ராஜகுரு, சேனாதிபதி மூவரும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்... (இடைவெளி. சாளரத்தின் முன்புறம் வருகிறாள்) ரதம் வந்துகொண்டிருக்கிறது... எரியும் தீவட்டியுடன் முன்னே ஒரு காவலன்...

ஓக்காக்

(தன்னிரக்கம் நிறைந்த புன்னகையுடன்) ஏனெனில் அரசி சூரியனால்கூடத் தீண்டப்படாதவள்!

(இடைவெளி, மெல்லமெல்ல அதிகரித்த குதிரைகளின் குளம்பொலி மிக அருகே வந்து நின்று விடுகிறது. மகத்தரிகா ஓக்காக்கைப் பார்க்கிறாள். தலையைக் குனிந்து இடப்புறக் கதவு வழியாக வெளியே செல்கிறாள். திரைக்குப் பின்னால் இசை வேகமாக ஒலிக்கிறது. ஓக்காக் கவலையோடு இங்குமங்குமாக நடக்கிறாள். இடப்புறக் கதவை நோக்குகிறாள். மிக மெதுவான நடையுடன் சீலவதி வருகிறாள். நடையிலும், தோற்றத்திலும் சிறிது போதை; தன்னை மறந்த நிலை. இசை குறைந்துகொண்டேவந்து மறைகிறது. இருவரும் கண்கொட்டாமல் ஒருவரையொருவர் பார்க்கிறார்கள். நீண்ட மௌனம்)

ஓக்காக்

(மெல்லிய சிரிப்புடன்) ஆக... இரவு எப்படிக்கழிந்தது?

சீலவதி

(சோம்பலுடன், குளிர்ந்த மூச்சுடன்) விடிந்ததே தெரியவில்லை... உங்களுக்கு... ?

ஓக்காக்

(சிறிது தயங்கி, புன்னகையுடன்) இந்தப் படுக்கை அறை சாட்சி... இந்தச் சுவர்களும், ஜன்னலும்... இந்த முத்துச் சரங்கள்... (உன்னிப்பாகப் பார்க்கிறான்) என்ன... இந்த வேஷத்தில் இருக்கிறாய்? (அருகே வர முயல்கிறான்) கசங்கிய ஆடை... கலைந்த அலங்காரம்... கலைந்த கூந்தல்... (இடைவெளி) இது என்ன மணம்?... (சீலவதி சிரிக்கிறாள். ஓக்காக் சற்று உயர்ந்த குரலில்) சொல்லேன்? இந்த மணம் எப்படி வந்தது? (மேலும் சிரிக்கிறாள்) வாசனைப் பூச்சா? கோரோசனையா? செம்பஞ்சக் குழம்பா?... நறுமணமா? (ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் 'இல்லை' என்பதாகத் தலையாட்டுகிறாள்)

சீலவதி

(போதையுற்றவள் போல்) இல்லை... எதுவுமில்லை...

ஓக்காக்

(தயக்கத்துடன்) பின்...?

சீலவதி

(முகர்பவள்போல் நீண்ட மூச்செடுத்து) முகர்ந்து பாருங்கள்... தெரிந்துகொள்ளுங்கள்...

ஓக்காக்

(ஆழ்ந்த குரலில்) சீலவதி!

சீலவதி

(கூர்ந்து பார்த்து) உங்களுக்கு இந்த மணத்தின் பரிச்சயமே கிடையாது... இருந்திருந்தால், நேற்றையதைப் போல் ஒரு இரவு என் வாழ்க்கையிலும் வந்திருக்காது, உங்கள் வாழ்க்கையிலும் நேர்ந்திருக்காது.

ஓக்காக்

(ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் அறையில் பாதி வளையம் வருகிறான். திடீரென்று வலது புறக் கதவின் பக்கம் திரும்பி) மகத்தரிகா!... அரசியின் நீராட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்!

சீலவதி

(அதேபோல் உயர்ந்த குரலில்) வேண்டாம்... (இயல்பாக) இப்போது வேண்டாம். வண்டு தாமரைப் பூவின் உள்ளே அடைபட்டுப்போவது போல... நான் இந்த மணத்தில் கட்டுண்டு இருக்கிறேன்... இது என்னை விட்டுப் பறந்து போகு முன் இதை என்னுடன் சேர்த்து ஒன்றாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். உணர்ச்சியின் அடித்தளம் வரை ஆழ்ந்து பரவ வேண்டும். ஒவ்வொரு மயிர்க் காலிலும் தங்க வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்... உங்களுக்குத் தெரியுமா, இந்த மணத்தில் என்ன வெல்லாம் கலந்திருக்கிறதென்று?

ஓக்காக்

சீலவதி!

சீலவதி

(அந்த அனுபவத்திலேயே மூழ்கிவிட்டவள்போல்) தழுவலின் நெருக்கம்... முத்தங்களின் தாபம்... பற்சின்னங்களின் சீற்றங்கள்... நகக் குறிகளின் அதிர்வுகள்...

ஓக்காக்

(முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு) போதும், போதும்...

சீலவதி

(புன்னகையுடன்) ஏன்?... பொறுக்க முடிய வில்லையா?

ஓக்காக்

(சாளரம்வரை வருகிறான். சிறிது பொறுத்து)
இன்னும் தலைநகரில்தான் இருக்கிறானா...
உன்... மாற்றுக் கணவன்?

சீலவதி

இருக்கிறார்... இன்னும் சில நாட்கள்...

ஓக்காக்

(திரும்புகிறான்) அப்படியென்றால்?...

சீலவதி

(மெதுவாக) நான் ஒரு விதத்தில் எவ்வளவோ அடைந்தாலும், இன்னொரு விதத்தில் எவ்வளவு இழந்திருந்தேன் என்பதையும் நேற்றிரவு உணர்ந்தேன்... இழப்பினால் கிடைத்ததன் மகிழ்ச்சி... அடைந்ததனால் இழந்ததன் துயரம் (இடைவெளி) இந்த உடம்பு எவ்வளவு சுகத்தைத் தந்திருக்கக்கூடும்!... ஆனால், நான் அதை அறியவில்லை... வருஷங்களுக்கு மேல் வருஷங்கள் உருண்டன... காலையில் ஒரே மாதிரி எழுந்திருப்பது... குளித்து தியானம் செய்வது... தோட்டத்தின் பாத்திகள்... வீணை வாசிப்பதோ சித்திரம் வரைவதோ... பறவைகளுக்குத் தீனி போடுதல்... ஏதாவது நூலின் ஏடுகளைப் புரட்டுவது... மதியம் முழுவதும் உறங்குவது... மாலையில் ஏதாவது சபையோ, கூட்டமோ. சிறிது இசை, நாட்டியம்... என் தினசரிக் கடன்களில் மாற்றமே இருந்ததில்லை... ஏனெனில், இரவின் தன்மை மாறவில்லை... இரவில் பலவந்தமாக என்னை யாருமே எழுப்பவில்லை... தூக்கத்தினால் கனத்த இமைகளை இமைத்து யாரிடமும் நான் முனகவில்லை... தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்து

இரவு முழுவதும் யாரிடமும் ரகசியம் பேசவில்லை... (இடைவெளி) இரண்டு உடல்கள் நெருங்கும்போது புணர்ச்சியின் தனி வரலாறே உண்டாகிறது—நெருக்கத்தின் முழு ஆவேசம், வெவ்வேறு படிகளில் ஒவ்வொருவரின் உணர்ச்சி வேகத்தை அறிதல்... கொடுப்பதன் வேகம்... ஏற்பதன் வேதனை... இந்தப் பகிர்ந்துகொள்ளல் என்பது என் வாழ்க்கையில் நேரவே இல்லை... காலங்கள் வந்துபோயின... வேனில் வந்தது, உடம்பில் சந்தனம் பூசிக்கொண்டேன்... மழைக் காலம் வந்தது, வெள்ளை ஆடை அணிந்து கொண்டேன்... இலையுதிர் காலம் வந்தது, காதுகளில் ஆம்பல் அணிந்துகொண்டேன்... பனிக்காலம் வந்ததும் தலையில் அகில், குளிர் காலம் வந்ததும் பெருத்த கூர்பாசகம்... வசந்தம் வந்தால் சிவந்த உடை... ஆனால், காலத்தின் மாறுதல், கேவலம் இவ்வளவுதானா? அது எப்போதுமே கணவன் மனைவியின் இரவுகளைத் தீண்டவே தீண்டாதா? அந்தத் தனிப்பட்ட வரலாற்றை?... குளிர்ந்த தண்ணீரினால் நனைந்த விசிறி, அல்லது மேகத்தின் உரத்த கர்ஜனை, அல்லது நெற்கதிர்களின் வரிசை, அல்லது சரஸப் பட்சியின் மழலை. அல்லது குவிந்த பனி, அல்லது வசந்தத்தின் காற்று, இவற்றின் பாதிப்பு படுக்கை அறையில் உண்டாவதே இல்லையா என்ன?... தூக்க நேரத்தில், அல்லது படுக்கும் முறையில் அல்லது, படுக்கையின் அல்லது... (ஓக்காக் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பின்னே செல்ல முனைகிறான். ஆவேசம் வந்தவள்போல் சிலவதி முன்னே வருகிறான். அதே குரலில்) சொல்லுங்கள்... அல்லது... ?

ஓக்காக்

(அவனைத் தள்ளிக்கொண்டு முன்னே வருகிறான். மங்கிய குரலில்) எனக்குத் தெரியாது.

சீலவதி

(கண்கொட்டாமல் பார்க்கிறாள். அதட்டலுடன்) நீங்கள் விரும்பினாலும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது... ஆனால், உங்களுக்காக நானும் அந்த அறிவை அடையாமலிருக்க வேண்டுமா? ஏன்? எதற்காக?

ஓக்காக்

(அழுத்தமாக) திருமண உறவுக்குச் சிறிது மரியாதையும் இருக்கிறது.

சீலவதி

(ஆவேசத்துடன்) நான் அதைக் காப்பாற்றியிருக்கிறேன்... ஆனால், இந்த ஒரு இரவில் கிடைத்த நிறைவு ஐந்து வருடங்களாக அந்த மரியாதையைக் காப்பாற்றியதில் கிடைக்கவில்லை... சொல்லுங்கள், எதைப் போற்ற வேண்டும்? எதற்கு மகத்துவம் அளிக்க வேண்டும்? (அவனைப் பார்க்கிறாள். ஒரு பக்கமாகப் போகிறாள். மெல்லமெல்ல) அவனுடைய ஒரே ஸ்பரிசுத்தால் கிளர்ந்தெழுந்தது இந்த உணர்வு... எத்தனையோ வருடங்களாக இந்த உடம்பில் அடக்கப்பட்டிருந்த உணர்வு... எவருடைய வெம்மையை அனுபவித்தேன்?... எதுவுமே தெளிவாகத் தெரியவில்லை... காரணமின்றி மகத்தரிகாவைக் கோபித்துக்கொள்வேன்... பாவம், சக்கரவாகப் பறவைக்கு உணவு கிடைக்காது. சித்திரங்களைக் கிழித்துக் கிழித்து, எறிவேன், வேகமாக மீட்டி வீணையின் தந்திகளை அறுத்தெறிவேன், நிம்மதி

யற்று, படுக்கையில் இங்குமங்கும் புரண்டு கொண்டிருப்பேன். (உள்ளங்கைகளை முன்னே நீட்டி) இதையும் தெரிந்துகொள்ளுங்கள், உங்கள் முகத்தைப் பிறாண்ட வேண்டும் போலிருக்கும்... (வளைகளும், மற்ற ஆபரணங்களும் ஒலிக்க மணிக்கட்டைப் பார்க்கிறாள். சில கணங்களுக்குப் பிறகு ஏதோ நினைவுக்கு வந்ததுபோல் புன்னகை செய்கிறாள். சிரிக்கிறாள். தன்னைத் தானே கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முயல்கிறாள். வேட்கையோடு பிரதோஷன் நல்ல அனுபவமுள்ளவன்... அவனுக்குத் தெரிகிறது... எப்போது... எங்கே... எப்படி... என்ன செய்ய வேண்டுமென்று.

ஓக்காக்

(பொறாமையுடன்) சீலவதி!

சீலவதி

(அவனைப் பார்க்கிறாள். கலகலவென்று சிரிக்கிறாள்) என்ன செய்ய?... நிறைகுடத்தைப் போல் நிரம்பி வழிந்துகொண்டிருக்கிறேன்... எவ்வளவு சுகம், எம்மாதிரியான உணர்ச்சிவசப்படுதல், இவ்வளவு புல்லரிப்பு... (மேல் ஸ்தாயியில்) நேற்றிரவு எத்தனை பெரிய கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது என் வாழ்க்கையில்... என் உடல், உள்ளத்தின் வரலாறே மாறிவிட்டது... (வேகத்துடன்) நான் என் அனுபவத்தை யாருடனாவது பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்... என் குதூகலத்தை யார் மீதாவது பொழிய விரும்புகிறேன். என்ன செய்ய?... யாரிடம் கூற?... (திடீரென்று வலப்பக்கக் கதவை நோக்கி உணர்ச்சிவசப்பட்ட குரலில்) மகத்தரிகா?... என் தோழியே!... சிறிது இங்கு வாயேன்... கூடலின் இன்பத்தை அனு

பவித்தவளே!... (ஓக்காக்கிடம் சிரித்துக்
கொண்டே) கவிதை பிறந்துவிட்டது!

(மகத்தரிகா வருகிறாள்)

மகத்தரிகா

முதன்மந்திரி, ராஜகுரு, சேனாதிபதி வருகை
தந்திருக்கிறார்கள்.

(மூவரும் வருகிறார்கள். மகத்தரிகா வெளியே
போகிறாள்)

சீலவதி

(உணர்ச்சியுடன்) சொல்லுங்கள், முதன்மந்திரி
அவர்களே! எப்படிக் கழிந்தது உங்கள் இரவு?

முதன்மந்திரி

(அதிர்ந்து) அரசியாரே!

சீலவதி

சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள், வெட்கப்படா
தீர்கள்... உங்கள் மனைவியின் முகத்தில் இப்
பொழுதும் இளமையின் தாகம் தெரிகிறது. நீங்கள்
மிகவும் அழுத்தக்காரர் (புன்னைகையுடன்)
ஆனால் படுக்கையறைகளில் கால்வைத்தவுடன்
மாறிவிடுவீர்கள்... ஏன்?...

ஓக்காக்

(கோபமாக) சீலவதி! நீ உன் வசத்தில் இல்லை.

முதன்மந்திரி

(சிறிது வியப்படைந்து) அரசியாரே! கௌரவத்தை
அலட்சியம் செய்யாதீர்கள்!

சீலவதி

(உதாசீனமாக) உங்களுக்கெல்லாம்தான் எத்தனை
குறுகிய சொல்லறிவு? திரும்பத்திரும்ப அதே

தேய்ந்த வார்த்தைகள்தான்... (இளக்காரப் புன்
னகையுடன் ராஜகுருவைப் பார்க்கிறாள்) ராஜகுரு
மனைவியை இழந்திருப்பவர். ஆகையால், அவரை
எதுவும் கேட்பது வீண் (பொருள் நிறைந்த
குரலில்) போகிற போக்கில் ஏதோ ஒரு மைனா
என் காதில் சொல்லிற்று... தன்னுடைய வேலைக்
காரி ஒருத்தியிடம் இவருக்கு ஏதோ... தெய்வீக
உறவு இருக்கிறதென்று.

ராஜகுரு

(கோபத்துடன்) அரசியாரே! நீங்கள் என்மீது
வீண் அபவாதத்தைச் சாற்றுகிறீர்கள். இது நியாய
மில்லை!

சேனாதிபதி

மிகவும் வெட்கத்திற்குரியது. இது உங்களுக்கு
அழகல்ல.

சீலவதி

(குறும்புப் புன்னகையுடன் சேனாதிபதி அருகே
வருகிறாள்) இளமைக்கு எது அழகு தரும்?
(இடைவெளி) தாங்கள் இன்னும் இளைஞர்
தான்—திடமானவர்தான், சேனாதிபதியாரே,
(ரகசியக் குரலில்) எப்படி இருந்தது இரவின்
யுத்தம்?

சேனாதிபதி

(வேதனையுடன்) அரசியாரே! கண்ணியத்தைப்
பற்றியும் சிறிது நினைத்துப்பாருங்கள்...

சீலவதி

(நிமிர்ந்து எகத்தாளத்துடன்) திருவாளரே!...
பார்த்துவிட்டேன், ஐந்து நீண்ட வருடங்களாக!
(விரல் விட்டு எண்ணுகிறாள்) ஒன்று... இரண்டு...

90 சூரியனின் கடைசிக் கிரணத்திலிருந்து...

முன்று... நான்கு... ஐந்து... (முவரையும் பார்க்கிறாள்) நீங்களெல்லாரும் நிலைமையை நேரடியாகக் காண ஏன் மறுக்கிறீர்கள்?... உலகமே துன்பக் கடல்... எத்தனை போராட்டம்... எவ்வளவு ஏமாற்றங்கள்... எத்தனை ரத்தம் சிந்துதல்... தன்னைத் தானே மறந்து, சிறிது இன்பம் அடைய முடிகிறதே, அவைதான் இரவின் உண்மையான நாழிகைகள்... நான் என்ன அப்படி நடக்காததைச் சொல்லிவிட்டேன், உங்கள் முகங்களெல்லாம் குன்றிப்போக?

முதன்மந்திரி

ஆனால், உலகத்தில் நடைமுறைக்குச் சில நியதிகள் இருக்கின்றன. இரு மனிதர்களுக்கிடையில்... கௌரவத்திற்கு ஒரு எல்லை உண்டு... அதை மீறுவது எந்தக் கோணத்தில் பார்த்தாலும்...

சீலவதி

(நிமிர்ந்து எகத்தாளத்துடன்) முதன்மந்திரியாரே, இந்த வெற்று வார்த்தைகளின் மாயம் இப்பொழுது உடைந்துவிட்டது... (முதன்மந்திரி, ராஜகுரு, சேனாதிபதி, ஒக்காக் எல்லோரையும் மாறிமாறிப் பார்க்கிறாள்) கௌரவம்!... கடமை!... கண்ணியம்!... திருமண உறவு!... (எல்லோருக்கும் முதுகைக் காட்டி, முன்னே வருகிறாள்) எல்லாமே பொய்!... எல்லாமே வெளிவேஷம்!... எல்லாம் நூல்களுக்கு மட்டுமே உகந்தவை... (உணர்ச்சி மேலிட) ஆனால், எனக்கு இப்போது நூல் வாழ்வு வாழவேண்டியதில்லை. நான் என் வாழ்வை வாழ வேண்டும்.

முதன்மந்திரி

வாழ்க்கைக்கும் நூல்களுக்கும் அப்படி ஆழ்ந்த விரோதமா என்ன?